

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 181 (XXV) — Nr. 20

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 10 ianuarie 2013

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 876 din 23 octombrie 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 alin. (2) lit. d) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală	2–3
Decizia nr. 931 din 13 noiembrie 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 19 din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru	3–5
Decizia nr. 936 din 13 noiembrie 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 și art. 12 din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale	5–7
Decizia nr. 950 din 13 noiembrie 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 50 ² din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă	7–9
Decizia nr. 1.004 din 27 noiembrie 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 24 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004	9–11
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
1.545/2012.— Ordin al viceprim-ministrului, ministrul finanțelor publice, privind competența de exercitare a inspecției economico-financiare, soluționarea conflictului de competență și delegarea competenței	12
1.553/2012. — Ordin al viceprim-ministrului, ministrul finanțelor publice, privind condițiile și modalitățile de suspendare a acțiunii de inspecție economico-financiară	13
3.541/C/2012. — Ordin al ministrului justiției pentru aprobarea valorilor actualizate ale normelor de hrană ale persoanelor private de libertate	14–15

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 876**

din 23 octombrie 2012

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 alin. (2) lit. d)
din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală**

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 alin. (2) lit. d) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, excepție ridicată de Nicanor George Ene și Dragoș Marian Ene în Dosarul nr. 43.901/300/2010 al Judecătoriei Sectorului 2 București — Secția civilă. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 833D/2012.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 3 aprilie 2012, pronunțată în Dosarul nr. 43.901/300/2010, **Judecătoria Sectorului 2 București — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 alin. (2) lit. d) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală**, excepție ridicată de Nicanor George Ene și Dragoș Marian Ene într-o cauză ce are ca obiect soluționarea unei contestații la executare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, astfel cum reiese din încheierea de sesizare, autorii acesteia susțin că dispozițiile criticate îngădesc dreptul de a fi ascultat și de a-și exprima punctul de vedere referitor la emiterea de către organul fiscal a unei decizii fiscale, precum și dreptul de acces la o instanță. Potrivit autorilor excepției, dispozițiile criticate încalcă prevederile art. 124—126 din Constituție.

Judecătoria Sectorului 2 București — Secția civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens face referire la jurisprudența Curții Constituționale în materie.

Avocatul Poporului arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 9 alin. (2) lit. d) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 513 din 31 iulie 2007, cu următorul cuprins: „(2) *Organul fiscal nu este obligat să aplice prevederile alin. (1) când: (...) d) urmează să se ia măsuri de executare silită.*”

Alin. (1) al art. 9 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, la care fac referire dispozițiile criticate, au următorul conținut: „(1) *Înainte luării deciziei organul fiscal este obligat să asigure contribuabilului posibilitatea de a-și exprima punctul de vedere cu privire la faptele și împrejurările relevante în luarea deciziei.*”

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții, autorii excepției invocă prevederile constituționale ale art. 124 referitor la înfăptuirea justiției, art. 125 referitor la statutul judecătorilor și art. 126 referitor la instanțele judecătorești.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că s-a mai pronunțat asupra constituționalității dispozițiilor art. 9 alin. (2) lit. d) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală. Astfel, prin Decizia nr. 344 din 25 martie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 302 din 10 mai 2010, Curtea a statuat că textul de lege criticat nu îngădește în niciun mod posibilitatea părților de a se adresa instanțelor judecătorești pentru contestarea actelor de executare silită, inclusiv a titlului executoriu în temeiul căruia a fost pornită executarea, și de a se prevala, în acest cadru, de toate garanțiile care caracterizează dreptul la un proces echitabil. În acest sens, dispozițiile art. 172 alin. (1) din Codul de procedură fiscală prevăd că „*Persoanele interesate pot face contestație împotriva oricărui act de executare efectuat cu încălcarea prevederilor prezentului cod de către organele de executare, precum și în cazul în care aceste organe refuză să îndeplinească un act de executare în condițiile legii*”, iar alin. (3) al aceluiași articol prevede că „*Contestația poate fi făcută și împotriva titlului executoriu în temeiul căruia a fost pornită executarea, în cazul în care acest titlu nu este o hotărâre dată de o instanță judecătorească sau de alt organ jurisdicțional și dacă pentru contestarea lui nu există o altă procedură prevăzută de lege*”. De asemenea, prin Decizia nr. 667 din 30 aprilie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 437 din 26 iunie 2009,

Curtea a statuat că persoanele interesate pot contesta actul administrativ fiscal potrivit art. 205 și următoarele din același cod, făcându-și toate apărările pe care le consideră necesare. În aceste condiții, exprimarea unui punct de vedere cu ocazia executării silite poate părea nerelevant și de aceea legiuitorul a prevăzut doar posibilitatea, iar nu obligația organului fiscal, de a solicita un punct de vedere al persoanei interesate.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a art. 9 alin. (2) lit. d) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, excepție ridicată de Nicanor George Ene și Dragoș Marian Ene în Dosarul nr. 43.901/300/2010 al Judecătoarei Sectorului 2 București — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 23 octombrie 2012.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 931

din 13 noiembrie 2012

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 19 din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Andreea Costin	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 19 din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, excepție ridicată de Petru Ioan Becheru în Dosarul nr. 3.586/3/2011 al Tribunalului București — Secția a VI-a civilă, și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 889D/2012.

La apelul nominal lipsesc părțile, procedura de citare fiind legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 12 martie 2012, pronunțată în Dosarul nr. 3.586/3/2011, **Tribunalul București — Secția a VI-a civilă a sesizat Curtea Constituțională pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 19 din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru.**

Excepția de neconstituționalitate a fost invocată de Petru Ioan Becheru, cu prilejul judecării unei cauze având ca obiect opoziție împotriva hotărârii de dizolvare a societății pârâte, formulată în temeiul art. 61 și 62 din Legea nr. 31/1990.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată, în esență, că dispoziția legală criticată este neconstituțională, întrucât prevede obligația de a vărsa taxa judiciară de timbru în contul unității administrativ-teritoriale în raza căreia își are domiciliul/sediul social, prin aceasta sprijinindu-se unitățile administrative-teritoriale și nu justiția. Mai departe autorul arată că schimbarea destinației fondurilor constituite din taxa judiciară de timbru este neconstituțională, întrucât determină subminarea uneia dintre cele trei puteri în stat, subfinanțarea reprezentând un atac la democrație, astfel fiind încălcat art. 1 din Constituție. Lipsa banilor în justiție reprezintă efectul acestei prevederi legale și afectează direct, vizibil și recunoscut activitatea justiției. Autorul mai susține că subfinanțarea are ca efect suprimarea independenței justiției, ceea ce reprezintă o încălcare a

dispozițiilor constituționale ale art. 124 privind înfăptuirea justiției.

Totodată, autorul consideră că sunt încălcate dispozițiile constituționale ale art. 56 alin. (2) prin faptul că este nevoit să plătească taxă de timbru la taxă de timbru, din moment ce în cheltuielile de judecată pe care pârâta i le datorează sunt deja incluse taxe de timbru.

Faptul că trebuie să plătească taxa de timbru pentru opoziția formulată împotriva hotărârii de dizolvare a societății pârâte, în opinia autorului reprezintă o dublă impunere. Susține acest lucru întrucât a plătit deja taxe de timbru pentru acțiunea formulată împotriva societății în conflictul de muncă în care a obținut o hotărâre judecătorească favorabilă, pe care însă nu o poate executa deoarece asociații au hotărât dizolvarea societății.

Cauza în care a ridicat excepția de neconstituționalitate, respectiv opoziția, reprezintă, în opinia autorului, o continuare a litigiului de muncă inițial și face parte integrantă din acesta, prin urmare sunt aplicabile prevederile Codului muncii care prevăd scutirea de la plata taxei judiciare de timbru și timbru judiciar pentru conflictele de muncă. În consecință, susține că nu trebuie să plătească taxă de timbru în cauza având ca obiect opoziție.

Tribunalul București — Secția a VI-a civilă consideră că prevederile legale criticate sunt neconstituționale.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile legale criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 19 din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 173 din 29 iulie 1997, cu modificările și completările ulterioare, care au următorul cuprins: „*Taxele judiciare de timbru, precum și sumele provenite din impozitele încasate din onorariile avocaților, ale notarilor publici și ale executorilor judecătorești se plătesc în numerar, prin virament sau în sistem on-line, în contul bugetului local al unității administrativ-teritoriale în a cărei rază își are domiciliul sau, după caz, sediul fiscal debitorul. Taxele judiciare de timbru, precum și sumele provenite din impozitele încasate din onorariile avocaților, ale notarilor publici și ale executorilor judecătorești pot fi plătite și prin unități bancare în contul bugetului local al unității administrativ-teritoriale, costurile operațiunilor de transfer fiind în sarcina debitorului taxei.*”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, dispozițiile legale criticate contravin prevederilor din Constituție ale art. 1 privind statul român, art. 56 alin. (2) privind așezarea justă a sarcinilor fiscale, precum și ale art. 124 privind înfăptuirea justiției.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține următoarele:

Taxa judiciară de timbru instituită de Legea nr. 146/1997 are drept scop stabilirea unei contraprestații bănești necesare actului de înfăptuire a justiției de către instanțele judecătorești.

Dispozițiile art. 19 din Legea nr. 146/1997 sunt norme cu caracter procedural având scopul de a lărgi sfera modalităților de plată a taxei judiciare de timbru.

Potrivit acestor dispoziții legale, taxele judiciare de timbru se plătesc în contul bugetului local al unității administrativ-teritoriale în a cărei rază își are domiciliul sau, după caz, sediul fiscal debitorul. Potrivit art. 26 alin. (4) din Legea nr. 146/1997 sumele provenind din taxele judiciare de timbru se constituie venituri la bugetele locale.

În privința susținerii autorului excepției de neconstituționalitate referitoare la încălcarea art. 124 din Constituție prin aceea că taxa judiciară de timbru se varsă în contul unității administrativ-teritoriale în raza căreia își are domiciliul/sediul social, fiind astfel sprijinite unitățile administrative-teritoriale și nu justiția, iar subfinanțarea acesteia are drept efect suprimarea independenței justiției, Curtea constată că, prin Decizia nr. 901 din 17 iunie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 503 din 21 iulie 2009, a reținut că, potrivit principiului realității bugetare sau neafectării veniturilor bugetare, veniturile se înscriu în buget pe surse de proveniență, iar cheltuielile pe acțiuni și obiective concrete, astfel încât veniturile odată intrate în buget se depersonalizează și servesc la efectuarea cheltuielilor în ordinea prevăzută în buget. Acest principiu este determinat de necesitățile practice ale execuției bugetare, care au demonstrat că o afectare inițială a unui venit poate conduce fie la imposibilitatea realizării obiectivului finanțat, fie la cheltuirea întregului venit, deși necesitățile nu o impun. Calificarea unor surse de venituri ca aparținând bugetului de stat sau bugetelor locale este o decizie de oportunitate bugetară ce poate fi cenzurată de Curtea Constituțională numai în situația în care funcționarea unei puteri a statului este pusă în pericol, ceea ce, în speță, nu este cazul.

De asemenea, Curtea, în cauza de față, constată că independența financiară a justiției nu este dată de destinația taxei judiciare de timbru, ci de existența în sine a unor alocații bugetare suficiente pentru a se asigura buna funcționare a instanțelor.

Taxele judiciare de timbru constituie o contraprestație raportat la actul de justiție, însă faptul că ele nu se fac venit la bugetul afectat sistemului justiției nu înseamnă automat că o asemenea taxă nu are un scop legitim. Statul poate să acorde o altă destinație sumelor de bani provenite din contraprestația efectuată la serviciul public prestat de instanțele judecătorești, respectiv ca acestea să se facă venit la bugetul local al unității administrativ-teritoriale în raza căreia debitorul își are domiciliul sau, după caz, sediul fiscal.

În fine, Curtea reține că ține de opțiunea exclusivă a legiuitorului de a stabili sursele de finanțare ale fiecărei categorii de buget în parte.

Referitor la susținerea autorului excepției privind dubla impunere prin plata taxei judiciare de timbru pentru opoziția formulată împotriva hotărârii de dizolvare a societății pârâte, care reprezintă, de fapt, în opinia sa, o continuare a litigiului de muncă și face parte integrantă din acesta, Curtea reține că litigiile de muncă sunt scutite de taxa judiciară de timbru potrivit art. 15 lit. a) din Legea nr. 146/1997 și art. 270 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 345 din 18 mai 2011, iar calificarea de către autorul excepției a opoziției ca fiind o continuare a conflictului de muncă nu constituie o problemă de constituționalitate.

Mai mult, potrivit art. VIII din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 32/1997 pentru modificarea și completarea Legii nr. 31/1990 privind societățile comerciale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 133 din 27 iunie 1997, dispozițiile legale referitoare la taxa de timbru și la timbrul judiciar pentru cererile în contencios administrativ privind anularea unui act administrativ se aplică în mod corespunzător și opoziției prevăzute de Legea nr. 31/1990.

Opoziția formulată în temeiul art. 61 și 62 din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.066 din 17 noiembrie 2004, este o procedură contencioasă care vizează un act al asociațiilor societății, ea nefiind îndreptată împotriva unei hotărâri

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 19 din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, excepție ridicată de Petru Ioan Becheru în Dosarul nr. 3.586/3/2011 al Tribunalului București — Secția a VI-a civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 13 noiembrie 2012.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Andreea Costin

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 936

din 13 noiembrie 2012

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 și art. 12 din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Cristina Teodora Pop	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Marinela Mincă.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 6 și art. 12 din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, excepție ridicată de Iulian Sevastian Măgherușan și Ladislau Horvath în Dosarul nr. 1.469/320/2012 al Judecătoria Târgu Mureș și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.007D/2012.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

judecătorești. Opoziția poate fi formulată de creditorii sociali sau orice alte persoane prejudiciate de hotărârile asociațiilor referitoare la modificarea actului constitutiv. Pe această cale, persoanele menționate pot cere instanței de judecată obligarea societății la repararea prejudiciului cauzat.

Curtea reține că art. 56 alin. (2) din Constituție nu are incidență în cauză, întrucât critica de neconstituționalitate raportată la acesta ține de chestiuni de interpretare și aplicare a legii, iar în ceea ce privește critica autorului excepției referitoare la schimbarea destinației fondurilor constituite din taxa judiciară de timbru care determină subminarea uneia dintre cele trei puteri în stat, Curtea reține că dispozițiile art. 1 din Constituție nu au incidență în cauză.

Magistratul-asistent referă asupra faptului că la dosarul cauzei autorul excepției, Ladislau Horvath, a depus note scrise prin care solicită admiterea excepției.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, arătând că autorii invocă în susținerea acesteia aspecte ce vizează fondul cauzei și că aceștia au o obligație de diligență în privința asigurării fondurilor necesare plății impozitelor și a altor contribuții cu reținere la sursă.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 17 aprilie 2012, pronunțată în Dosarul nr. 1.469/320/2012, **Judecătoria Târgu Mureș a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 6 și art. 12 din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale**, excepție ridicată de Iulian Sevastian Măgherușan și Ladislau Horvath într-o cauză penală având ca obiect stabilirea vinovăției autorilor excepției sub aspectul săvârșirii infracțiunii de stopaj la sursă, prevăzută la art. 6 din Legea nr. 241/2005.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată, în esență, că textele criticate încalcă dispozițiile constituționale invocate, arătând că Legea fundamentală stabilește drepturile și obligațiile cetățenilor corelativ cu cele ale statului, pe baza principiului egalității, echivalenței și proporționalității, că una dintre obligațiile asumate de stat este asigurarea unui nivel de trai decent și stabilirea justă a sarcinilor fiscale și că, atâta vreme cât statul nu își îndeplinește aceste obligații, nu este îndreptățit, la rândul său, să își exercite dreptul de a trage la răspundere cetățenii pentru săvârșirea unor fapte de natură penală. Se mai arată că o astfel de conduită reprezintă o încălcare de către stat a caracterului de stat de drept, democratic și social asumat prin dispozițiile constituționale ale art. 1 alin. (3) și că interdicția prevăzută la art. 12 din Legea nr. 241/2005, pentru persoanele vinovate de săvârșirea infracțiunii reglementate la art. 6 din aceeași lege, constituie o încălcare a art. 45 din Constituție. Se susține, de asemenea, că sumele în cauză, reținute la sursă, în cazul agenților economici privați, reprezintă venituri obținute din activitatea economică desfășurată și că acestea, prin reducerea activității sau prin neefectuarea de către furnizori a plăților datorate, pot fi diminuate până la un nivel la care să nu mai permită plata impozitelor și contribuțiilor cu reținere la sursă prevăzute de textele de lege criticate.

Judecătoria Târgu Mureș opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, arătând că obligațiilor statului invocate de autorul excepției le corespund, în mod corelativ, obligațiile de diligență ale celor cărora norma juridică imperativă li se adresează.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului arată că prevederile art. 6 și art. 12 din Legea nr. 241/2005 nu încalcă normele constituționale invocate. Se arată în acest sens că plata impozitelor sau a altor contribuții la bugetul de stat reprezintă o obligație a cetățenilor, că prin textele criticate este sancționată neîndeplinirea acestei obligații, că libertatea economică presupune exercitarea liberei inițiative și desfășurarea activităților economice în condițiile legii și că interdicția de la art. 12 din Legea nr. 241/2005 a fost reglementată ca efect al faptului că persoanele vinovate de săvârșirea anumitor infracțiuni sunt considerate nedemne de ocuparea anumitor funcții sau de a desfășura anumite activități. Se mai arată că dispozițiile constituționale ale art. 1 alin. (3) nu sunt incidente în cauză.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise depuse la dosar, susținerile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 6 și art. 12 din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 672 din 27 iulie 2005, care au următorul cuprins:

— Art. 6: „*Constituie infracțiune și se pedepsește cu închisoare de la un an la 3 ani sau cu amendă reținerea și nevărsarea, cu intenție, în cel mult 30 de zile de la scadență, a*

sumelor reprezentând impozite sau contribuții cu reținere la sursă.”;

— Art. 12: „*Nu pot fi fondatori, administratori, directori sau reprezentanți legali ai societății comerciale, iar dacă au fost alese, sunt decăzute din drepturi, persoanele care au fost condamnate pentru infracțiunile prevăzute de prezenta lege.*”.

Se susține, în esență, că textele criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (3) referitor la statul român, ale art. 45 cu privire la libertatea economică, ale art. 56 alin. (2) privind contribuțiile financiare și ale art. 135 alin. (2) lit. a) referitor la economie.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

Referitor la pretinsa încălcare prin dispozițiile art. 6 și art. 12 din Legea nr. 241/2005 a prevederilor art. 45 din Constituție, Curtea reține că libertatea economică este un drept ce se exercită, potrivit aceleiași dispoziții constituționale, în condițiile legii și că legiuitorul este singurul în măsură să reglementeze cadrul și să fixeze limitele exercitării acestui drept. Astfel, libertatea economică este condiționată de obligația plății impozitelor și a taxelor impuse de legislația fiscală în vigoare, care prevede, printre altele, și plata de către operatorii economici a impozitelor și a celorlalte contribuții cu reținere la sursă.

Cu privire la critica potrivit căreia dreptului statului de a trage la răspundere penală persoanele vinovate de săvârșirea unor infracțiuni îi corespunde obligația corelativă de asigurare a unui nivel de trai decent și de stabilire justă a sarcinilor fiscale, Curtea reține că drepturilor invocate de autorii excepției le revine obligația corelativă a titularilor de a manifesta diligență în desfășurarea activităților economice în care sunt implicați.

Pentru aceste motive, Curtea nu poate reține încălcarea prin textele de lege criticate a dispozițiilor art. 45 din Constituție.

În ceea ce privește pretinsa încălcare a prevederilor art. 135 din Constituție, Curtea constată că aceasta nu poate fi reținută, întrucât lipsa lichidităților necesare plății impozitelor sau a altor contribuții cu reținere la sursă, chiar și în condițiile crizei economice, este, de cele mai multe ori, rezultatul unei inadecvate administrări a activităților economice desfășurate și a lipsei de diligență în alegerea clienților sau a furnizorilor, iar interdicțiile reglementate la art. 12 din Legea nr. 241/2005 — potrivit cărora persoanele care au fost condamnate pentru infracțiunile prevăzute de această lege nu pot fi fondatori, administratori, directori sau reprezentanți legali ai societății comerciale, iar dacă au fost alese, sunt decăzute din drepturi — apar ca un mijloc firesc de protecție a relațiilor economice desfășurate la nivel microeconomic și prin aceasta a sistemului macroeconomic în ansamblul său, prin înlăturarea unor astfel de persoane de la dreptul de a deține funcțiile expres enumerate.

De aceea, lipsa lichidităților de care dispun operatorii economici, determinată de reducerea activității și de neîncasarea la timp a creanțelor exigibile, nu îi exonerează pe aceștia de plata impozitelor și a altor contribuții cu reținere la sursă și nu constituie o cauză de înlăturare a răspunderii penale sau a pedepsei aplicate pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute la art. 6 din Legea nr. 241/2005.

Referitor la pretinsa încălcare prin textele de lege criticate a dispozițiilor constituționale ale art. 56, Curtea constată că acestea nu au incidență în cauză, deoarece prevederile art. 6 și art. 12 din Legea nr. 241/2005 nu stabilesc impozite sau taxe și nu vizează principiul justei așezări a sarcinilor fiscale, ci reglementează consecințele neplății de către operatorii economici a unor astfel de contribuții la bugetul de stat.

Întrucât textele criticate nu încalcă niciunul dintre drepturile reglementate prin Legea fundamentală, Curtea nu poate reține nici pretinsa încălcare prin dispozițiile art. 6 și art. 12 din Legea nr. 241/2005 a prevederilor art. 1 alin. (3) din Constituție.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 și art. 12 din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, excepție ridicată de Iulian Sevastian Măgherușan și Ladislau Horvath în Dosarul nr. 1.469/320/2012 al Judecătorei Târgu Mureș.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 13 noiembrie 2012.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Cristina Teodora Pop

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 950
din 13 noiembrie 2012

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 50² din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Cristina Teodora Pop	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 50² din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă, excepție ridicată de Tudor Tufă în Dosarul nr. 539/303/2009 al Curții de Apel București — Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și de familie și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.280D/2012.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, arătând că, potrivit Directivei Consiliului Uniunii Europene 2003/8/CE din 27 ianuarie 2003 de îmbunătățire a accesului la justiție în litigiile transfrontaliere prin stabilirea unor norme minime comune privind asistența judiciară acordată în astfel de litigii, statele au o marjă de apreciere în stabilirea unor praguri valorice cum este cel criticat de autorul excepției.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Decizia civilă nr. 905 din 17 iunie 2012, pronunțată în Dosarul nr. 539/303/2009, **Curtea de Apel București — Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și de familie a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 50² din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă**, excepție ridicată de Tudor Tufă într-o cauză având ca obiect constatarea valabilității a două contracte privind vânzarea-cumpărarea unor imobile, încheiate sub semnătură privată.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că textele criticate vin în conflict cu Directiva Consiliului Uniunii Europene 2003/8/CE din 27 ianuarie 2003 de îmbunătățire a accesului la justiție în litigiile transfrontaliere prin stabilirea unor norme minime comune privind asistența judiciară acordată în astfel de litigii, întrucât stabilesc un prag valoric dincolo de care beneficiarul ajutorului public judiciar în materie civilă este obligat la restituirea sumelor primite cu acest titlu.

Curtea de Apel București — Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și de familie opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Se arată că nu există o contradicție între textele criticate și Directiva Consiliului Uniunii Europene 2003/8/CE, întrucât, potrivit dispozițiilor art. 3 alin. (5) din actul european anterior referit, statele membre au libertatea de a dispune ca autoritatea competentă să hotărască ca beneficiarii asistenței judiciare să ramburseze suma primită cu titlu de ajutor, în tot sau în parte, în cazul în care situația lor financiară s-a ameliorat în mod substanțial în urma soluționării litigiului sau în cazul în care decizia de acordare a asistenței judiciare a fost luată pe baza unor informații incorecte furnizate

de către aceștia. Se susține că prin prevederile art. 50² din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 legiuitorul român a transpus directiva menționată, stabilind un prag valoric egal cu de zece ori valoarea ajutorului public judiciar acordat, de la care beneficiarul este obligat la restituirea sumelor primite, luând în considerare aspectul profitabilității procesului prin raportare la cheltuielile statului pentru punerea în mișcare a mecanismului judiciar și asigurarea folosului real al părții.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului arată că prevederile art. 50² din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 nu contravin dispozițiilor constituționale invocate de autorul excepției, neexistând o contradicție între acestea și prevederile Directivei Consiliului Uniunii Europene 2003/8/CE. Se susține, totodată, că autorul excepției își întemeiază critica pe modalitatea de aplicare de către instanța de judecată a textului analizat, aspect ce nu ține de competența Curții Constituționale, ci trebuie să fie supus controlului instanțelor judecătorești superioare celei care a judecat în primă instanță.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 50² din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 327 din 25 aprilie 2008, care au următorul cuprins: *„În situația în care, prin hotărâre judecătorească definitivă și irevocabilă, beneficiarul ajutorului public dobândește bunuri sau drepturi de creanță a căror valoare, respectiv cuantum, depășește de 10 ori cuantumul ajutorului public acordat, acesta este obligat să restituie ajutorul public. Procedura de restituire este cea prevăzută la cap. III din prezenta ordonanță de urgență.”*

Se susține, în esență, că textele criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 20 alin. (2) referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, precum și ale art. 3 alin. (5) din Directiva Consiliului Uniunii Europene 2003/8/CE din 27 ianuarie 2003 de îmbunătățire a accesului la justiție în litigiile transfrontaliere prin stabilirea unor norme minime comune privind asistența judiciară acordată în astfel de litigii, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene seria L nr. 26 din 31 ianuarie 2003. Având în vedere invocarea, în susținerea excepției, a prevederilor Directivei 2003/8/CE din 27 ianuarie 2003, Curtea reține că, în realitate, autorul excepției invocă o pretinsă încălcare a acesteia, prin raportare la prevederile art. 148 din Constituție cu privire la integrarea în Uniunea Europeană, și nu la cele ale art. 20 alin. (2) din Constituție.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că, prin Decizia nr. 668 din 18 mai 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 487 din 8 iulie 2011, a observat că folosirea unei norme de drept european în cadrul controlului de constituționalitate ca normă interpusă celei de referință implică, în temeiul art. 148 alin. (2) și (4) din Constituția României, o condiționalitate cumulativă: pe de o parte, această normă să fie suficient de clară, precisă și neechivocă prin ea însăși sau înțelesul acesteia să fi fost stabilit în mod clar, precis și neechivoc de Curtea de Justiție a Uniunii Europene și, pe de altă parte, norma trebuie să se circumscrie unui anumit nivel de relevanță constituțională, astfel încât conținutul său normativ să susțină posibila încălcare de către legea națională a Constituției — unica normă directă de referință în cadrul controlului de constituționalitate. Într-o atare ipoteză demersul Curții Constituționale este distinct de simpla aplicare și interpretare a legii, competență ce aparține instanțelor judecătorești și autorităților administrative, sau de eventualele chestiuni ce țin de politica legislativă promovată de Parlament sau Guvern, după caz.

În acest sens, Curtea reține că prevederile art. 50² din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă nu reprezintă altceva decât transpunerea în legislația națională a prevederilor art. 3 alin. (5) din Directiva Consiliului Uniunii Europene 2003/8/CE din 27 ianuarie 2003, potrivit căruia statele membre pot dispune ca autoritatea competentă să poată hotărî că beneficiarii asistenței judiciare trebuie să ramburseze această asistență, în tot sau în parte, în cazul în care situația lor financiară s-a ameliorat în mod substanțial sau în cazul în care decizia de acordare a asistenței judiciare a fost luată pe baza unor informații incorecte furnizate de beneficiar. Astfel, Curtea constată că directiva invocată nu îndeplinește cel de-al doilea criteriu stabilit prin decizia anterior referită, întrucât nu are relevanță constituțională, neputându-se argumenta prin simpla invocare a directivei, o posibilă încălcare de către legea națională a vreunei prevederi constituționale. De altfel, autorul excepției nici nu menționează dispozițiile constituționale pretins încălcate, pentru ca, în cazul în care Curtea constată o nerespectare a normei interpusă — indicator în cadrul realizării controlului de constituționalitate — să poată analiza conformitatea legii naționale în raport cu acestea. În aceste condiții, problema ridicată ține de interpretarea și aplicarea legii de către instanța de judecată.

Curtea mai reține că, prin Decizia nr. 137 din 25 februarie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 182 din 22 martie 2010, a statuat că nu este de competența sa să analizeze conformitatea unei dispoziții de drept național cu norme de drept european prin prisma art. 148 din Constituție. O atare competență, și anume aceea de a stabili dacă există o contrariedade între legea națională și dreptul european, aparține instanței de judecată, care, pentru a ajunge la o concluzie corectă și legală, din oficiu sau la cererea părții, poate formula o întrebare preliminară în sensul art. 267 din Tratatul privind Funcționarea Uniunii Europene la Curtea de Justiție a Uniunii Europene. Curtea a reținut astfel că, în situația în care s-ar considera competentă să se pronunțe asupra conformității legislației naționale cu cea europeană, s-ar ajunge la un posibil conflict de jurisdicții între cele două instanțe, ceea ce, la acest nivel, este inadmisibil.

Prin aceeași decizie, Curtea a arătat totodată că sarcina aplicării cu prioritate a reglementărilor comunitare obligatorii în raport cu prevederile legislației naționale revine instanței de

judecată și că aceasta este o chestiune de aplicare a legii, și nu de constituționalitate. De asemenea, Curtea a constatat că, în raporturile dintre legislația Uniunii Europene și cea națională (cu excepția Constituției), se poate vorbi numai despre prioritate de aplicare a celei dintâi față de cealaltă, chestiune ce intră în competența instanțelor judecătorești. Mai mult, Curtea a reținut că, în cazul în care s-ar accepta punctul de vedere contrar, în sensul că instanța constituțională poate stabili

constituționalitatea sau neconstituționalitatea unui text de lege raportat la prevederile unui act european, ar încălca, în mod evident, competențele Curții de Justiție a Uniunii Europene, din moment ce aceasta are competența să interpreteze tratatele (art. 267 din tratat). În consecință, excepția de neconstituționalitate ridicată urmează să fie respinsă ca inadmisibilă.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 50² din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă, excepție ridicată de Tudor Tufă în Dosarul nr. 539/303/2009 al Curții de Apel București — Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și de familie.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 13 noiembrie 2012.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Cristina Teodora Pop

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.004

din 27 noiembrie 2012

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 24 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Claudia-Margareta Krupenschi	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu-Daniel Arcer.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 24 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, excepție ridicată de Autoritatea Națională pentru Restituirea Proprietăților în Dosarul nr. 20.073/300/2011 al Judecătoriei Sectorului 2 București — Secția civilă și care formează obiectul Dosarului nr. 855D/2012 al Curții Constituționale.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Președintele dispune a se face apelul și în dosarele nr. 888D/2012 și nr. 1.287D/2012, având ca obiect o excepție de neconstituționalitate identică, ridicată de același autor — Autoritatea Națională pentru Restituirea Proprietăților — în Dosarul nr. 23.641/3/2011 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, respectiv în Dosarul nr. 26.307/300/2011 al Judecătoriei Sectorului 2 București — Secția civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere identitatea de obiect a excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele sus-menționate, din oficiu, pune în discuție problema conexării lor.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu propunerea de conexare a dosarelor menționate.

Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea dosarelor nr. 1.287D/2012 și nr. 888D/2012 la Dosarul nr. 855D/2012, care a fost primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public. Acesta arată că asupra dispozițiilor de lege criticate s-a conturat o jurisprudență constantă a Curții Constituționale, de pildă deciziile nr. 452 din 8 mai 2012 și nr. 1.083 din 14 iulie 2011, solicitând, în consecință, menținerea soluției de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, pentru considerentele reținute în deciziile menționate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin Încheierea din 5 aprilie 2012, Decizia civilă nr. 1.589 din 6 aprilie 2012 și Sentința civilă nr. 3.036 din 2 martie 2012, pronunțate în dosarele nr. 20.073/300/2011, nr. 23.641/3/2011 și, respectiv, nr. 26.307/300/2011, **Judecătoria Sectorului 2 București — Secția civilă și Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal au sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 24 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004**, excepție ridicată de Autoritatea Națională pentru Restituirea Proprietăților în cauze având ca obiect soluționarea unor cereri de amendare a conducătorului acestei instituții pentru neexecutarea unei hotărâri judecătorești, cauze aflate în diferite stadii procedurale.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că necomunicarea hotărârilor pronunțate de instanțe în soluționarea recursurilor creează o situație defavorabilă pentru părțile care nu s-au putut prezenta la proces, în comparație cu părțile aflate în procedura de judecată a fondului sau a apelului. Ca urmare a faptului că hotărârile instanței de recurs nu se comunică și nu se publică, se poate pierde termenul de introducere a cererii de contestație în anulare sau de revizuire. În aceste condiții, susține că se încalcă dispozițiile art. 31 alin. (2) și ale art. 124 din Constituție, precum și ale art. 21 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, care prevăd interzicerea oricărei forme de discriminare, enumerând exemplificative, și nu limitative, cele mai frecvente forme de discriminare.

Autorul excepției semnalează o contradicție între prevederile art. 24 alin. (1) din Legea nr. 554/2004 și cele ale art. 21 alin. (2) din aceeași lege, care prevăd că revizuirea unei hotărâri rămase definitivă și irevocabilă se introduce în termen de 15 zile de la comunicare; or, aceste hotărâri nu se comunică, potrivit textului de lege supus examinării. Ca atare, invocând art. 148 din Constituție, apreciază că dispozițiile art. 24 alin. (1) trebuie corijate în acord cu exigențele europene — astfel cum a fost corijat și art. 25 alin. (3) din aceeași lege, ce prevedea exercitarea căii de recurs împotriva hotărârii instanței de executare în termen de 5 zile de la pronunțare, și nu de la comunicare.

Judecătoria Sectorului 2 București — Secția civilă și Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, exprimându-și opinia în dosarele nr. 855D/2012 și nr. 1.287D/2012, respectiv nr. 888D/2012, consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

În acest sens, precizează că părțile unui proces au obligația legală, conform art. 129 alin. (1) din Codul de procedură civilă, de a urmări desfășurarea și finalizarea procesului, să îndeplinească actele de procedură în condițiile, ordinea și termenele stabilite de lege sau de judecător, precum și să își exercite drepturile procedurale cu bună-credință. Acestea au obligația de a se interesa de proces, chiar și atunci când solicită judecata în lipsă. Faptul că hotărârile irevocabile nu se comunică nu este de natură a îngreuna părților accesul la soluția pronunțată sau la propriul dosar, acestea având la dispoziție atât mijloace informatice pentru a o afla (portalul instanțelor de judecată de pe site-ul oficial al Ministerului Justiției), cât și posibilitatea de a se adresa serviciului arhivă din cadrul instanțelor. În plus, se arată că nu se procedează la comunicarea hotărârilor instanței de recurs, dat fiind caracterul irevocabil al acestora, comunicarea fiind necesară doar pentru exercitarea în termen a apelului sau recursului. Având în vedere că autoritățile publice pot fi întotdeauna reprezentate de un consilier juridic sau de un avocat, nimic nu le împiedică să facă demersurile necesare pentru a lua cunoștință de soluția pronunțată în recurs și de a duce la îndeplinire dispozitivul hotărârii, astfel că autorul excepției nu poate invoca propria culpă pentru a obține protecția drepturilor prevăzute de art. 31 alin. (2) și de art. 124 alin. (2) din Constituție.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actele de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului precizează că își menține punctul de vedere exprimat anterior și consemnat prin deciziile Curții Constituționale nr. 1.239 din 18 noiembrie 2008, nr. 914 din 23 iunie 2009, nr. 920 din 23 iunie 2009 sau nr. 739 din 1 iunie 2010, potrivit căruia dispozițiile legale criticate sunt constituționale. În plus, se arată că autoarea excepției nu formulează o veritabilă excepție de neconstituționalitate, ci critică lipsa unui text de lege care să prevadă în mod expres obligația comunicării hotărârii pronunțate în recurs, aspect ce nu are însă legătură nici cu prevederile art. 24 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, nici cu competența Curții Constituționale, care nu poate să remedieze omisiunea legislativă invocată fără a încălca prevederile art. 61 alin. (1) din Constituție, potrivit cărora Parlamentul este unica autoritate legiuitoare a țării.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au transmis punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actele de sesizare, punctele de vedere ale Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 24 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.154 din 7 decembrie 2004, modificată și completată prin

Legea nr. 262/2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 510 din 30 iulie 2007. Textul de lege criticat are următorul cuprins:

— Art. 24 alin. (1): „(1) Dacă în urma admiterii acțiunii autoritatea publică este obligată să încheie, să înlocuiască sau să modifice actul administrativ, să elibereze un alt înscris sau să efectueze anumite operațiuni administrative, executarea hotărârii definitive și irevocabile se face în termenul prevăzut în cuprinsul acesteia, iar în lipsa unui astfel de termen, în cel mult 30 de zile de la data rămânerii irevocabile a hotărârii.”

În opinia autoarei excepției de neconstituționalitate, textul de lege criticat contravine normelor constituționale ale art. 31 alin. (2) care prevăd obligația autorităților publice de a asigura informarea corectă a cetățenilor asupra treburilor publice și asupra problemelor de interes personal și ale art. 124 alin. (2), potrivit cărora „Justiția este unică, imparțială și egală pentru toți”. De asemenea, sunt invocate prevederile art. 21 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene — „Nediscriminarea”, coroborate cu cele ale art. 148 din Constituție — „Integrarea în Uniunea Europeană”.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea Constituțională constată că, în jurisprudența sa, s-a mai pronunțat asupra constituționalității prevederilor art. 24 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, prin prisma unor critici similare celor formulate în prezenta cauză.

Astfel, de exemplu, prin Decizia nr. 1.083 din 14 iulie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 608 din 29 august 2011, Curtea a statuat că procedura contenciosului administrativ are un caracter special, fiind derogatorie de la regulile procedurii civile, și dă expresie prevederilor art. 52 din Legea fundamentală, oferind cadrul constituțional al protejării cetățenilor în fața eventualelor abuzuri ale autorităților publice.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 24 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, excepție ridicată de Autoritatea Națională pentru Restituirea Proprietăților în dosarele nr. 20.073/300/2011 și nr. 26.307/300/2011 ale Judecătorei Sectorului 2 București — Secția civilă, respectiv în Dosarul nr. 23.641/3/2011 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 27 noiembrie 2012.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Claudia-Margareta Krupenschi

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE

ORDIN

privind competența de exercitare a inspecției economico-financiare, soluționarea conflictului de competență și delegarea competenței

În temeiul dispozițiilor art. 10 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 34/2009 privind organizarea și funcționarea Ministerului Finanțelor Publice, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. 12 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 94/2011 privind organizarea și funcționarea inspecției economico-financiare, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 107/2012, cu modificările ulterioare,

viceprim-ministrul, ministrul finanțelor publice, emite următorul ordin:

ARTICOLUL 1

Competența generală

(1) Inspecția economico-financiară se exercită de către Direcția generală de inspecție economico-financiară din cadrul Ministerului Finanțelor Publice și structurile teritoriale de inspecție economico-financiară, potrivit competențelor stabilite de prevederile legale.

(2) Direcția generală de inspecție economico-financiară din cadrul Ministerului Finanțelor Publice are competență generală în efectuarea activității de inspecție economico-financiară.

ARTICOLUL 2

Competența teritorială

(1) Pentru exercitarea inspecției economico-financiare, competența revine aceluși organ de inspecție economico-financiară în a cărui rază teritorială se află domiciliul fiscal al operatorului economic, în condițiile legii.

(2) Prin excepție de la prevederile alin. (1), pentru sediile secundare ale operatorului economic competența de exercitare a inspecției economico-financiare revine și organului de inspecție economico-financiară în a cărui rază teritorială se află sediul acestora.

ARTICOLUL 3

Conflictul de competență

(1) Există conflict de competență când două sau mai multe organe de inspecție economico-financiară se declară deopotrivă competente sau necompetente. În acest caz, organul de inspecție economico-financiară care s-a investit primul sau care s-a declarat ultimul necompetent continuă procedura în derulare și solicită Direcției generale de inspecție economico-financiară să hotărască asupra conflictului.

(2) Direcția generală de inspecție economico-financiară hotărăște, de îndată, asupra conflictului, soluția adoptată fiind comunicată organelor de inspecție economico-financiară aflate în conflict, pentru a fi dusă la îndeplinire, cu informarea, după caz, a persoanelor interesate.

ARTICOLUL 4

Delegarea de competență

(1) Structura de inspecție economico-financiară care deține competența de efectuare a inspecției economico-financiare

poate să o delege altui organ de inspecție economico-financiară, la solicitarea motivată a acestuia și cu avizul Direcției generale de inspecție economico-financiară.

(2) Delegarea de competență se comunică în scris organului de inspecție economico-financiară care a solicitat-o, sub semnătura conducătorului structurii de inspecție economico-financiară competent.

(3) Organul de inspecție economico-financiară care a primit delegarea de competență este obligat să înștiințeze, în scris, operatorul economic verificat în legătură cu delegarea competenței, la începerea acțiunii de inspecție economico-financiară.

(4) Prin excepție de la prevederile art. 2, Direcția generală de inspecție economico-financiară din cadrul Ministerului Finanțelor Publice poate acorda delegarea de competență pentru efectuarea inspecției economico-financiare altui organ de inspecție economico-financiară. Aceasta comunică delegarea acordată atât structurii care deține competența, cât și celei care va efectua inspecția economico-financiară.

ARTICOLUL 5

Schimbarea competenței

(1) În cazul în care se schimbă domiciliul fiscal al operatorului economic, potrivit legii, competența teritorială trece la noul organ de inspecție economico-financiară de la data schimbării domiciliului fiscal, în condițiile legii.

(2) În situația în care se află în curs de derulare o acțiune de inspecție economico-financiară, organul de inspecție economico-financiară care a inițiat acțiunea este competent să o finalizeze.

ARTICOLUL 6

Direcția generală de inspecție economico-financiară și direcțiile generale ale finanțelor publice județene și a municipiului București vor lua măsuri pentru aplicarea și ducerea la îndeplinire a prevederilor prezentului ordin.

ARTICOLUL 7

Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Viceprim-ministru, ministrul finanțelor publice,

Florin Georgescu

MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE

ORDIN**privind condițiile și modalitățile de suspendare a acțiunii de inspecție economico-financiară**

Având în vedere prevederile art. 16 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 94/2011 privind organizarea și funcționarea inspecției economico-financiare, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 107/2012, cu modificările ulterioare,

în temeiul dispozițiilor art. 10 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 34/2009 privind organizarea și funcționarea Ministerului Finanțelor Publice, cu modificările și completările ulterioare,

viceprim-ministrul, ministrul finanțelor publice, emite următorul ordin:

Art. 1. — Acțiunea de inspecție economico-financiară poate fi suspendată de către conducătorul organului de inspecție economico-financiară, la propunerea echipei de inspecție economico-financiară care efectuează controlul, cu avizul șefului de serviciu/birou/compartiment.

Art. 2. — Acțiunea de inspecție economico-financiară poate fi suspendată când este îndeplinită una dintre următoarele condiții și numai dacă neîndeplinirea acesteia împiedică finalizarea acțiunii de inspecție economico-financiară:

a) pentru efectuarea unuia sau mai multor controale încrucișate;

b) pentru remedierea unor deficiențe constatate în timpul inspecției economico-financiare;

c) pentru efectuarea de expertize sau alte tipuri de controale necesare finalizării acțiunii de inspecție economico-financiară, solicitate de organele de inspecție economico-financiară;

d) în cazul apariției unor situații care necesită clarificarea unor aspecte de natură legislativă, prin solicitarea de puncte de vedere de la structuri de specialitate din cadrul Ministerului Finanțelor Publice, Agenției Naționale de Administrare Fiscală sau al altor instituții/autorități publice;

e) pentru efectuarea de cercetări specifice în vederea identificării unor persoane fizice sau stabilirii realității unor tranzacții;

f) la solicitarea scrisă și motivată a operatorului economic, ca urmare a apariției unei situații obiective, confirmată de echipa de control, care conduce la imposibilitatea continuării acțiunii de inspecție economico-financiară. Pe parcursul unei acțiuni de inspecție economico-financiară operatorul economic poate solicita suspendarea acesteia o singură dată. Durata suspendării se stabilește de către organul de inspecție economico-financiară;

g) pentru valorificarea unor informații rezultate din alte acțiuni de inspecție economico-financiară, primite de la alte instituții ale statului sau de la terți, la propunerea Direcției generale de inspecție economico-financiară din cadrul Ministerului Finanțelor Publice care coordonează activitatea de inspecție economico-financiară;

h) pentru efectuarea altei acțiuni de inspecție economico-financiară, al cărei termen de soluționare se suprapune cu

perioada de desfășurare a acțiunii de inspecție, la solicitarea conducerii Ministerului Finanțelor Publice.

Art. 3. — (1) Propunerea de suspendare se face, în scris, de către echipa de inspecție economico-financiară care efectuează controlul, prin întocmirea unui referat.

(2) Referatul conține propunerile de suspendare, bazate pe una sau pe mai multe dintre condițiile prevăzute la art. 2.

(3) Referatul se înaintează pentru avizare șefului de serviciu/birou/compartiment coordonator al acțiunii de inspecție economico-financiară și spre aprobare conducătorului organului de inspecție economico-financiară.

(4) Referatul aprobat se anexează la actul de control încheiat la finalizarea acțiunii de inspecție economico-financiară.

Art. 4. — (1) Data de la care se suspendă acțiunea de inspecție economico-financiară se comunică în scris operatorului economic, în termen de 5 zile de la data aprobării suspendării.

(2) În situația prevăzută la art. 2 lit. f), operatorul economic va fi înștiințat în scris asupra respingerii solicitării de suspendare, precum și asupra perioadei pentru care a fost aprobată suspendarea, în cazul în care aceasta nu corespunde cu cea solicitată, în termen de 5 zile de la data soluționării cererii.

Art. 5. — După încetarea condițiilor care au generat suspendarea inițiată de organul de inspecție economico-financiară, se reia acțiunea de inspecție economico-financiară, data acesteia fiind comunicată în scris operatorului economic, în termen de 5 zile de la data constatării încetării condițiilor de suspendare.

Art. 6. — Direcția generală de inspecție economico-financiară și direcțiile generale ale finanțelor publice județene și a municipiului București vor lua măsuri pentru aplicarea și ducerea la îndeplinire a prevederilor prezentului ordin.

Art. 7. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Viceprim-ministru, ministrul finanțelor publice,
Florin Georgescu

MINISTERUL JUSTIȚIEI

ORDIN
pentru aprobarea valorilor actualizate ale normelor de hrană
ale persoanelor private de libertate

Având în vedere prevederile Ordonanței Guvernului nr. 26/1994 privind drepturile de hrană, în timp de pace, ale personalului din sectorul de apărare națională, ordine publică și siguranță națională, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 13 din Hotărârea Guvernului nr. 652/2009 privind organizarea și funcționarea Ministerului Justiției, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul justiției emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă valorile actualizate ale normelor de hrană ale persoanelor private de libertate, prezentate în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Administrația Națională a Penitenciarelor și unitățile subordonate vor duce la îndeplinire dispozițiile prezentului ordin.

Art. 3. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Ministrul justiției,
Silviu Gabriel Barbu,
secretar general adjunct

București, 23 octombrie 2012.
Nr. 3.541/C.

ANEXĂ

MINISTERUL JUSTIȚIEI
ADMINISTRAȚIA NAȚIONALĂ A PENITENCIARELOR
Direcția economico-administrativă

TABEL NOMINAL
cu valorile financiare actualizate ale normelor de hrană ale persoanelor private de libertate

Nr. crt.	Norma de hrană	Numărul de calorii	Categoriile de persoane private de libertate pentru care se acordă	Valoarea financiară actuală (exclusiv TVA), conform Ordinului ministrului justiției nr. 3.165/C/2010	Indice de actualizare	Valoarea financiară propusă în baza indicelui de actualizare (exclusiv TVA)
0	1	2	3	4	5	6
1.	Norma 12 C 1	925	Supliment pentru zile festive ce se acordă gratuit, numai sub formă de hrană preparată, persoanelor care, potrivit legii, sunt private de libertate.	2,00	1,0692	2,14
2.	Norma 15	3.820	Se acordă, gratuit, minorilor și tinerilor internați în centrele de reeducare, precum și minorilor din penitenciare.	5,00	1,0692	5,35
3.	Norma 16	3.645	Se acordă, gratuit, reținuților, arestaților preventiv și contravenienților minori și majori.	4,34	1,0692	4,64
4.	Norma 17	2.855	Se acordă, gratuit, condamnaților.	3,52	1,0692	3,76

0	1	2	3	4	5	6
5.	Norma 17 A	790	Supliment pentru munca ușoară. Se acordă gratuit, numai în natură, condamnaților care prestează o muncă ușoară: — hrană rece; — hrană caldă.	0,53 1,18	1,0692 1,0692	0,57 1,26
6.	Norma 17 B	1.065	Supliment pentru munca grea. Se acordă gratuit, numai în natură, condamnaților care prestează o muncă grea: — hrană rece; — hrană caldă.	0,68 1,36	1,0692 1,0692	0,73 1,45
7.	Norma 17 C	410	Supliment antidot condamnați. Se acordă gratuit, numai în natură, condamnaților care muncesc în atmosferă toxică sau în condiții de noxe profesionale.	0,50	1,0692	0,53
8.	Norma 18	3.175	Se acordă, gratuit, femeilor gravide, precum și persoanelor bolnave private de libertate (minori și majori) pe perioada internării în infirmerii, spitale.	4,06	1,0692	4,34
9.	Norma 18 A	860	Supliment pentru gravide. Se acordă gratuit, numai în natură, reținutelor, arestatelor preventiv, contravenientelor (minore și majore), precum și condamnatelor gravide în lunile 5—9 inclusiv sau care au născut și nu alăptează copilul (pe o perioadă de 12 luni de la naștere).	1,49	1,0692	1,59
10.	Norma 18 B	1.255	Supliment. Se acordă reținutelor, arestatelor preventiv, contravenientelor și condamnatelor (minore și majore) care au născut și alăptează copilul până la un an.	2,09	1,0692	2,23
11.	Norma 18 C	1.195	Supliment. Se acordă reținuților, arestaților preventiv, contravenienților și condamnaților bolnavi neuropsihic, cărora li se aplică insulino-terapie până în stare de comă.	0,76	1,0692	0,81
12.	Norma 18 D	1.400	Supliment. Se acordă reținuților, arestaților preventiv, contravenienților și condamnaților (minori și majori) bolnavi de TBC.	1,87	1,0692	2,00
13.	Norma 18 E	825	Supliment. Se acordă reținuților, arestaților preventiv, contravenienților și condamnaților distrofici.	1,70	1,0692	1,82
14.	Norma 19	3.160	Se acordă gratuit, ca hrană rece, minorilor și tinerilor internați în centrele de reeducare, precum și minorilor din penitenciare.	4,05	1,0692	4,33
15.	Norma 20	2.725	Se acordă gratuit, ca hrană rece, reținuților, arestaților preventiv, contravenienților și condamnaților.	3,79	1,0692	4,05
16.	Norma 22	1.190	Se acordă, gratuit, copiilor arestatelor sau condamnatelor, în vârstă de la 0 la 5 luni, care se află împreună cu mamele lor în locurile de detenție.	3,14	1,0692	3,36
17.	Norma 23	1.650	Se acordă, gratuit, copiilor în vârstă de 6—12 luni, care se află împreună cu mamele lor în locurile de detenție.	4,15	1,0692	4,44

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2013 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Număr de apariții anuale	Valoare (TVA 9% inclus) — lei		
			12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	900	1.200	330	120
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	88	1.500		140
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	205	2.250		200
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	450	430		40
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	5.000	1.720		160
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	250	1.600		150
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	48	540		50
8.	Colecția Legislația României	4	450	120	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	12	750		70

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2013 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	50	130	330	790	1.740	500	1.250	3.130	7.510	16.520
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	600	1.500	3.750	9.000	19.800
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	50 lei/an
--	-----------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
 IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
 și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
 (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
 Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
 Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
 bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
 Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

